

Єдинъ пріятель уничижава другого, защо толку време не му є писалъ.

Драгій мой пріятелю!

Толку недѣли прейдоха, и не видоохъ отъ тебе нити єдинъ слогъ. Що є причина-та; да ли самъ те нещо оскорбилъ; Не буди! да ли те възбрани суццо-то ти за Вієнна путешествіє; може бы. Или да ли си болень; сички-те други, само това не дей: Защо тая вѣсть щеше ми бы прескорбна. Абіє прочеє седни, и пиши ми поне два реда, ако не щешь да оскорбишь по много

Обичающаго те пріятеля.

Па истый-а подлогъ.

Превозлюбленный ми Андрее!

Гледаючи долго-то твоє молчаніє въ различни впаднахъ размышленія. Єдно мыслимъ да ли си живъ (коє-то ти азъ желаємъ, и молитствувамъ у Бога), или не; друго мыслимъ да ли си заборавилъ да пишешь (коє-то азъ не желаємъ), или не; И понеже те отъ сердце обичамъ, весма много се оскорблявамъ, боящися да не ти се є случило, не дай Боже, некое отъ противны-те ми размышленія. Тѣм-же вознамѣрихъ днесь да послемъ настояще-є-то ми каде Єлена, твоє-то отечество, за да те търси сосъ прилѣжаніє. И заповѣдувамъ му, ако те найде жива и здрава, какво-то азъ желаємъ, перво да ти обяви какво сосъ Божія-та благодать самъ у здравіє и животъ: вто-